

18 d'Octubre, 1987

Estimat poeta i crític:

Puix que, com es deia *in illo tempore*, ets la única persona que ha remarcat la cura gràfica de les meves (darreres) cartes, et comunicaré el secret: una impressora *laser* d'adquisició recent. No sé què és millor: si la netedat de la pàgina o el silenci. Crec que el darrer

Els teus comentaris sobre *Voltaire a Nova York* em donen l'ànim que des d'un temps ençà començo a necessitar. Del manuscrit de *El juego de la verdad* no en sé encara res; em pregunto si en sabré mai res. Comprendràs el que et dic abans respecte al poc ànim.

Agraeixo molt --si vols que et sigui franc, infinitament-- a la teva dona, Judit, que s'hagi apoderat de la meua "Finestra". Nomes espero que no la decepcioni massa. La meua opinió, assats *biased*, és que algunes de les pàgines del llibre --que aquest sí que no l'ha vist ningú!-- són molt llegendàries. En reconeixement del meu agraïment, li envio --dedicat per mí i la meua dona, coautora del volum, la nostra *Ètica aplicada*. Li prego que no llegeixi la tabarra inicial titulada "Vers una noció de 'ètica'" i que passi tot seguit a qualsevol dels altres capítols. Els originals de Priscilla son en anglès, però encara no s'han publicat.

Respostes (?) a les preguntes:

1. No sé si en Joan va publicar a algun lloc la poesia que comença "Benamat Ferrater Mora". Si *tú* no ho has vist, segurament que no ho hauré vist ningú.

2. Casasses = Josep Maria Casasses (si no m'equivoco). Em sembla (però no ho asseguro!) que era un escriptor i crític menor, que durant un temps va viure al Sur de França i que oportunament va tornar a Catalunya. Realment, la meua memòria falla d'una manera deplorable.

3. De l'atharò no en sé res (*vide supra*). Potser si m'envies còpia dels paràgrafs pertinents de la carta en podré treure l'entrellat. De vegades el context ajuda.

4. Imagino que el mot *exòtero* ve de la ploma ultrabarroca de l'Ors, que aquells anys escrivia "renovíssimes gloses" en algun diari madrileny. No em veig en cor d'esbrinar exactament on. Si hi hagués una "Concordància orsiana" es podria fer sense perdre massa temps.

5. Bé, això sí: "El Pi de les Tres Branques" va publicar el volum . de Xavier Benguerel, *La Màscara. Tres contes*, l'any 1947. Els "tres contes" són:

"La Mascara", "L'home dels prismàtics" i "El fugitiu".

La darrera vegada que vaig ser a Anglaterra (de fet, només a Londres) farà ara uns tres anys. Ens allotjàvem a casa del sociòleg nostrat, Salvador Giner, que vivia prop del Highgate Cemetery (ara és professor a la Universitat de Barcelona). De moment, no veig perspectiva de cap viatge a cap indret de la Gran Bretanya. Es més probable que ens veiem a Barcelona, a menys que facis un viatge als Estats Units.

D'acord amb *Dido and Aeneas*. Jo també sóc sofert.

Insisteixo en que si hi ha *royalties* del *Joc de cartes* corresponen a l'Eulàlia i a tu.

Fins aviat

A handwritten signature in dark ink, consisting of a stylized 'E' followed by a flourish.